

XXIV

[Úryvek z dopisu Eduardu Hindlovi asi z podzimu 1832]

Dnes jsem měl podivný sen; zdá se mi, že je toho příči-
 5 nou čtení lorda Byrona, Mickiewicze a zříceniny bezděžské.
 Bůh Vás chraň takových snů; jedinký účinkuje snad na
 celé živobytí. – – – – – Než se den s nocí sejde, půjdu na
 Vyšehrad – – – – a až se líp rozjasní a mlhy a páry pomi-
 nou, půjdu na Bílou horu, – podívati se odtamtud na Stře-
 10 dohoří – – – – –

XXV

[Neznámé dívce, z doby mezi 15. červencem a zářím 1833]

S touhy plným srdcem vstoupil jsem do světa, v naději,
 že zlaté sny prvního svého mladiství v něm uskutečněny
 15 naleznou, byl bych jej celý v náručí obejmul; ale běda, záhy
 se opona strhla, a já spatřil, že jsem zklamán... Chtěl jsem
 květinu utrhnouti na nivě lunojasné, ale jako ledochladná
 slza skropila rosa noční žžoucí ruku mou; – skloniv se k růži
 obdivuji krásu její, spatřil jsem ji z hrobu vykvítati; hledal
 20 jsem lidi, lidi, jak se ve snách mých jevíli, a zočil jsem
 prázdné larvy, bez srdce na mne se ušklebující, slovem,
 chtěje obejmouti ráj, přitisknul jsem pouze chladnou zem
 na svá lásky plná, rozčilená prsa... Oplakával jsem sny
 ztracené; jen červánkové večerního nebe, jen stříbrotoká
 25 Vltava, jen tmavé stíny vlastenských hájů souhlasily se
 mnou, žal můj znajíce; lidé však mne vytržencem nazý-
 vali... Tak se světem v rozepři, se zničeným srdcem, nepo-

znán od nikoho, samotén jsem žil v hluku světa, nemilován od žádného a nic nemiluje jako vyhnanec, jenž na pustou se ukryl skálu, jejížto neprohledná noc černým závojem ho zahaluje... Tu Vy jste mi vzešla co denice žžoucí nad tmavými valy mořskými, a první záře prodrala se mou 5
temnou, pustou, bezživotnou nocí... Nejblažší sny mladictví mého vracely se nazpět, s láskou vroucí obejmul jsem opět nalezený ideál svého života. Ve Vás zočil jsem vidinu svou v tělesné skutečnosti... A nyní se opovažuji Vám zjevití, co v každém dechu mém se opětuje, čím zraky mé za- 10
hořují a co ústa má ostýchají se vyřknouti... že Vás miluji! tak vroucně miluji, jakž nikdo na světě ještě nemiloval! Neboť odvrácen od světa, jakož já jsem, jedině k Vám hledím, jedině Vás milovati mohu!...

XXVI

15

[Neznámé dívce, z doby mezi 15. červencem a zářím 1833]

...Ledva vzešla již opět mi zacházíte? – nadálť jsem se toho, a protož jsem i v tušeném blahu svém vždy byl smutný; viděl jsem, že jediná hvězda tato *není* mojí hvězdou, a že jen proto mně na okamženi zasvítila, aby bolestné tou- 20
žení po záři její jen ještě bolestněji mne rozčlílilo...

XXVII

[Rodičům]

18. října 1836 25

Hned jak toto psaní dostanete, odepište mi, jak se chlapci vede; je-li mrtev, musí na Volšanském hřbitově zvláštní hrob míti, nejkrásnější pravím, neboť měl on mým *jediným* dítětem býti.